

[Jesper Simonsen.]

Tilfælde, hvor det har mindst Interesse, men lukkede netop i alle de Tilfælde, hvor Offentlighedens Nærværelse har sin Betydning.

Retsmaskineriets Tilbøjelighed til at lukke Dørene har for øvrigt netop i disse Dage givet sig et karakteristisk Udslag. Jeg tænker her paa Brinch Eliassen-Sagen, en Sag, som jo i høj Grad har beskæftiget Offentligheden, og som Offentligheden gennem de tidligere Behandlinger i Retten har et indgaaende Kendskab til. Nu er Sagen kommet til kriminel Behandling, og Spørgsmaalet om Dørenes Lukning dukker derfor op igen. Politivadvokaten fandt dér et Udtryk i sin Begæring om Dørenes Lukning, som maa paakalde Opmærksomheden, idet han benytter den Vending, at enten maa Dørene være aabne, eller ogsaa maa de være lukkede. Hele Retsmaskineriet aandede aabenbart lettet op ved at høre denne Argumentation og fandt, at den var saa god, at man straks skred til at lukke Dørene i fuldt Omfang. Dette er ganske uberettiget, thi selv om der under en Retssag forekommer Dele, Episoder, under hvilke det maatte være paa sin Plads at lukke Dørene, kan man naturligvis ikke derfra slutte, at saa skal Dørene lukkes under hele Retssagen. Man kan ikke, fordi det kan volde Retten nogen Ulejlighed at lukke Dørene under en enkelt Episode, deraf drage den Konsekvens, at man saa skal lukke Offentligheden ude under hele Retssagens Forløb. Jeg maa derfor straks tage Afstand fra denne Begrundelse og advare imod, at man gaar videre ad denne Vej.

Hvad angaar Sagførvæsenet, er der den Forskel mellem Mindretallets Indstilling nu og i Foraaret, at Mindretallet nu ønsker Prøven for Procedure-Adgang til Landsretten bevaret. Regeringsforslaget foreslaar fremdeles Højesteretsprøven afskaffet, medens et Mindretal er enedes om at foreslaa den opretholdt i den lempede Skikkelse, den havde i Regeringsforslaget 1930—31. Mindretallet foreslaar derhos, at alle Sagførere med Procedureret ved Landsret skal kunne møde for Højesteret i de saakaldte egne Sager, saavel for Appellanten som for Appellinstævnte, naar de har haft Procedureret for Landsret i 8 Aar og har ført mindst 32 Sager for Landsretten. Denne Afgræns-

ning forekommer mig at være den slettest mulige. Min Hovedindvending er, at den saa at sige tvinger Sagførerne til at samle paa Processer. Med hvilken Tillid kan en Klient raadføre sig med en Sagfører om en Sags Indbringelse for Landsret, naar han ved, at den paagældende Sagfører maaske mangler nogle faa Sager i at faa Adgang til Højesterets Skranke. Ordningen giver ikke i sig selv nogen som helst Garanti for, at det bliver de mest samvittighedsfulde Sagførere, Højesteret først faar at se i Retten, og hvilken Garanti byder Ordningen mod ubegrundede Appeller? Absolut ingen! Ved saa at sige at lænke Sag og Sagfører sammen vil denne Ordning snarere virke i Retning af overflødige Appeller. Forslaget er sagligt saa svagt, at det sikkert maa opfattes som den sidste faldedefærdige Skanse for Modstanden mod den af Flertallet foreslaede rationelle Ordning. Udvalget har i Forbindelse med Forslagene angaaende Sagførerordningen drøftet Sagførersamfundet og Sagførerraadets Forhold, og Betimeligheden af Institutionens Opretholdelse har været berørt. Jeg skal i Forbigaaende blot nævne, at det er en almindelig Opfattelse, at Sagførerraadet arbejder alt for langsomt, men dette kunde der vel nok raades Bod paa ved passende Reforme. Væsentligere er det, at der kommer Utilfredshed til Orde med Hensyn til Institutionens hele Virkemaade. Loven har gjort alle Sagførere til tvungne Medlemmer af Sagførersamfundet og givet Sagførerraadet vidtgaaende disciplinær Myndighed over Medlemmerne. Man har herigennem villet højne Standen, hvis Standard jo er af saa stor Betydning for hele Retslivet. Det er en vigtig og vanskelig Opgave, der her er stillet en Standsorganisation, om man vil: en Fagforening. Det er klart, at Standsinteresser vil krydse Samfundsinteresser, at Standshensyn vil gøre sig gældende overfor de almene Hensyn, som Samfundet maa kræve anlagt for Udøvelsen af den Opgave, der er givet Sagførerraadet. I Udvalget er den Opfattelse kommet til Orde, at det ikke er lykkedes Institutionen at indfri Forventningerne til den, men det hele er jo endnu ret nyt, og man besluttede i Udvalget at se Tiden an.

Hvad angaar Nævninge- og Domsmands-Ordningen indstiller et Flertal, bestaaende af Regeringspartiernes Medlem-